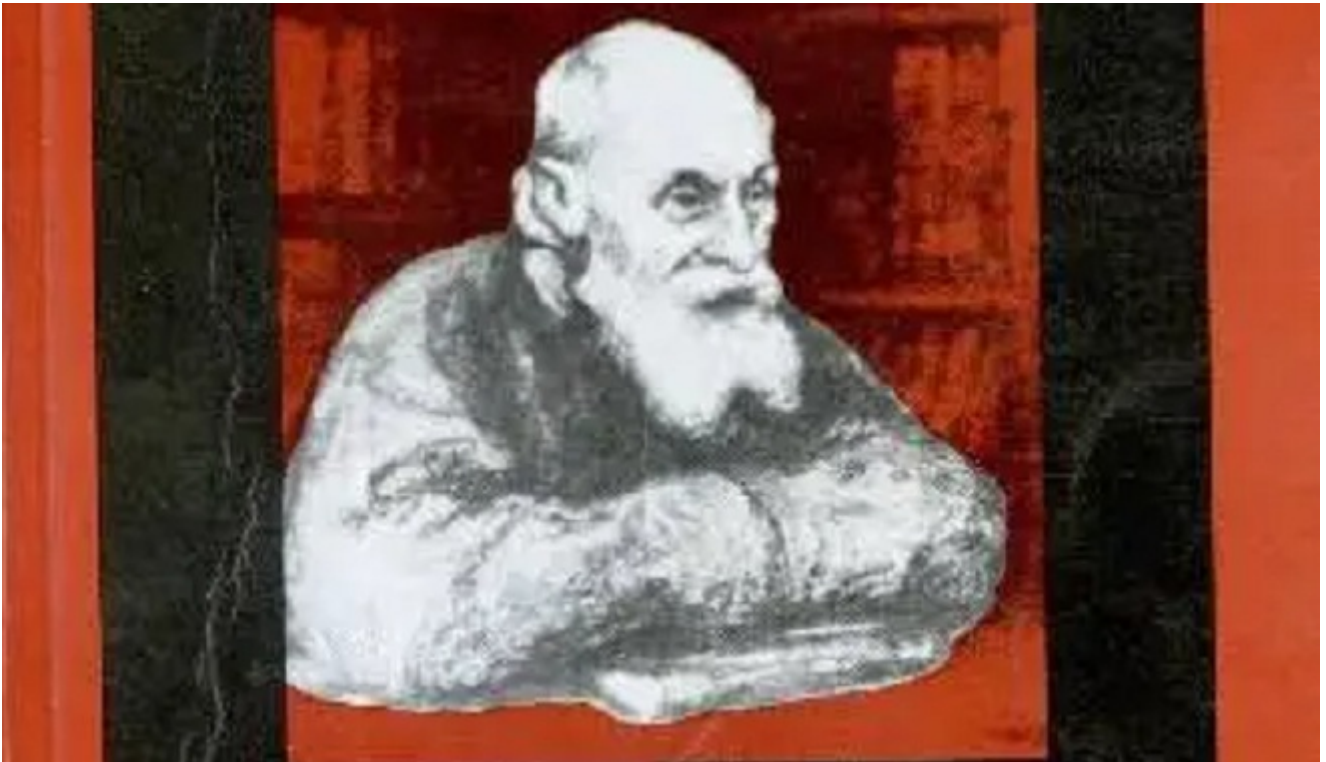

Ο χριστιανικός διανθρωπισμός του Νικολάι Φεντόροβιτς

[Επιστήμες / Επιστήμη & Θρησκεία](#)

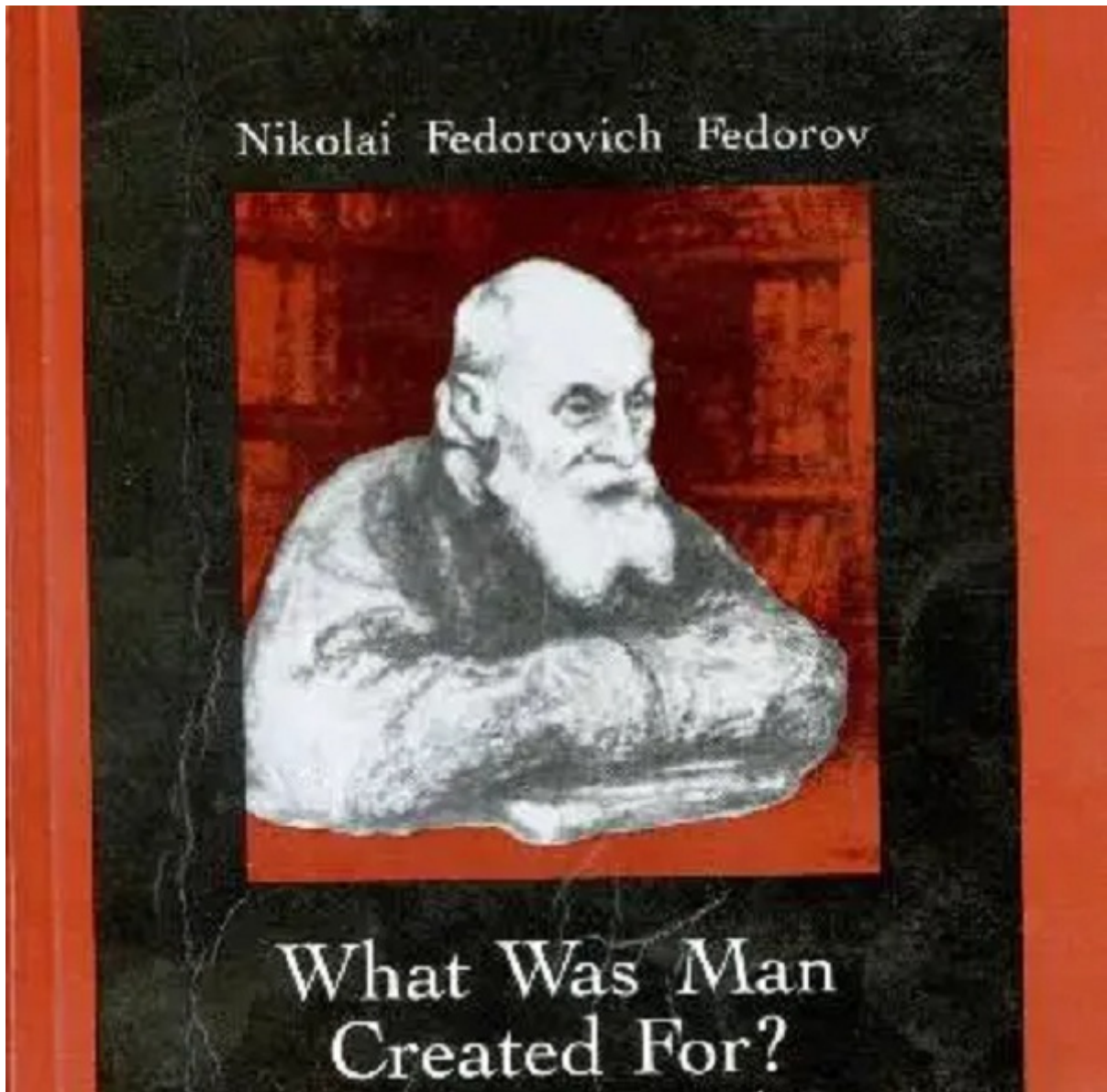
[Ιερομόναχος Παΐσιος Σταυροβουνιώτης](#)

Ο Φεντόροβιτς προσέδωσε κοσμική σημασία στην Ενσάρκωση του Χριστού. Κατά τη δική του αντίληψη, ο Χριστός είχε παραδώσει τη θεία παντοδυναμία και ανέθεσε την εκπλήρωση των θεϊκών υποσχέσεων σε ανθρώπινα χέρια. Η βαθιά χριστιανική πίστη του Φεντόροβιτς τον οδήγησε σε ένα πολύ πιο ριζοσπαστικό πρόγραμμα από τους Αγγλοαμερικανούς διανθρωπιστές.

Κάλεσε όλη την ανθρωπότητα να τερματίσει τον πόλεμο και να ενωθεί με μια αδελφική σχέση, για να εκπληρώσει την «κοινή αιτία», την ανάσταση των νεκρών και την ανανέωση του κόσμου. Ο Φεντόροβιτς κατάλαβε ότι δεν ήταν κάτι λιγότερο από το να φέρει τη βασιλεία του Θεού σε ολόκληρο το σύμπαν. Είχε διαμορφώσει ένα σχέδιο για τις γενικές υποθέσεις όλης της ανθρωπότητας, το οποίο είχε ως στόχο την ανάσταση όλων των ανθρώπων κατά σάρκα. Ο διάσημος καλλιτέχνης Leonid Pasternak, πατέρας του μυθιστοριογράφου και ποιητή Μπόρις Παστερνάκ, σκιαγράφησε κρυφά το έργο του Φεντόροβιτς, παρέχοντας, έτσι, στις

μελλοντικές γενιές ένα από τα λίγα πορτρέτα αυτού του αξιόλογου φιλοσόφου.

Οι απόψεις του Fedorov απέκτησαν ευρεία κυκλοφορία μόνο μετά τον θάνατό του, όταν οι μαθητές του Vladimir A. Kozhevnikov (π. 1917) και ο Nikolai P. Peterson (π. 1919) εξέδωσαν μία συλλογή χειρογράφων του με τον γενικό τίτλο *Philosophy of the Common Cause* (Fedorov 1906, 1913). Οι συντάκτες πέθαναν πριν προλάβουν να δημοσιεύσουν τον τρίτο τόμο που είχαν ετοιμάσει (Koutaissoff 1984, 98). Αν και η σταλινική μυστική αστυνομία κινήθηκε και εκτέλεσε πολλούς από τους μαθητές του Φεντόροβιτς, τη δεκαετία του 1930 και του 1940, τα έργα του συζητήθηκαν ευρέως. Οι Ρώσοι μετανάστες εργάστηκαν συστηματικά και η Φιλοσοφία της Κοινής Αιτίας ανατυπώθηκε στο Λονδίνο το 1970. Στη μετασταλινική ΕΣΣΔ, μια μικρή ομάδα στοχαστών με επιρροή αγωνίστηκε να κρατήσει ζωντανή τη φιλοσοφία του Φεντόροβιτς και, το 1982, η Σοβιετική Ακαδημία Επιστημών δημοσίευσε μια νέα έκδοση του έργου του - μια από τις σπάνιες περιπτώσεις όπου

η επίσημα άθεη ΕΣΣΔ έδωσε την αυθόρμητη παρουσία της σε έναν

χριστιανό φιλόσοφο. Μετά την πτώση της ΕΣΣΔ, δημοσιεύτηκε μια νέα, πιο πλήρης έκδοση των έργων του στοχαστή σε τέσσερις τόμους, με έναν συμπληρωματικό τόμο σχολιασμού (Fedorov 1995-2000).

Για τον Φεντόροβιτς, ο Θεός καλεί την ανθρωπότητα να εκπληρώσει σημαντικούς ρόλους. Πρώτα απ' όλα, τα όντα είναι όλα μέρος μιας ενιαίας οικογένειας, γιοι και κόρες των νεκρών προγόνων τους. Ο Χριστός χρησιμεύει ως το τέλειο πρότυπο αυτής της οικιακής σχέσης. Όπως ο Χριστός, έτσι και κάθε άνθρωπος είναι παιδί ενός πατέρα. Όπως ο Χριστός, ο αγαπημένος γιος, υπακούει στον πατέρα του και κάνει το θέλημά Του, έτσι πρέπει και όλοι οι άνθρωποι να κάνουν το θέλημα του Θεού, το θέλημα των πατέρων τους. Κι ακόμη, ο Θεός έχει προορίσει την ανθρωπότητα να θριαμβεύσει επί του θανάτου. Αυτή η εντολή πηγάζει φυσικά από τις οικίες υποχρεώσεις που οφείλουν οι γιοι και οι κόρες στους γονείς τους, τους οποίους πρέπει να αναστήσουν από τους νεκρούς. Για άλλη μια φορά, ο Χριστός λειτούργησε ως πρότυπο για αυτόν τον ρόλο, μέσω της ανάστασής του, έγινε νικητής του θανάτου και έκανε αυτόν τον θρίαμβο δυνατό για όλη την ανθρωπότητα. Αλλά η Ανάσταση του Χριστού ήταν μόνο η αρχή αυτής της κατάκτησης του θανάτου. Πρέπει να αντιληφθούμε την Ανάσταση ως ένα ημιτελές έργο. Ο Χριστός είναι μόνο η αρχή του έργου. Μέσα από εμάς συνεχίστηκε και συνεχίζεται το έργο. Η Ανάσταση δεν είναι μόνο σκέψη, αλλά δεν είναι επίσης γεγονός· είναι ένα έργο και ως κάτι θεϊκό είναι ήδη αποφασισμένο, αλλά ως ανθρώπινο έργο δεν έχει ακόμη επιτευχθεί.

Η γενική Ανάσταση θα απαιτήσει μια ενωμένη, παγκόσμια ανθρώπινη προσπάθεια που θα φέρει μαζί όλες τις δυνάμεις της ανθρωπότητας. Αντί τα έθνη να πολεμούν το ένα το άλλο, πρέπει να ενωθούμε για να πραγματοποιήσουμε την υπόσχεση της Ανάστασης. Ο Χριστιανισμός πιστεύει στον θρίαμβο επί του θανάτου. αλλά αυτή η πεποίθηση είναι νεκρή, και γι' αυτό ο θάνατος υπάρχει. Αυτή η πίστη θα παραμείνει νεκρή όσο θα παραμένει χωρισμένη από όλες τις άλλες δυνάμεις της ανθρωπότητας, δηλαδή μέχρι να ενωθούν όλες οι δυνάμεις όλων των ανθρώπων για τον γενικό στόχο της Ανάστασης. Ο αγώνας κατά του θανάτου ήταν το πρωταρχικό μέσο με το οποίο ο Θεός εκπαίδευσε την ανθρωπότητα για να επιφέρει τη Βασιλεία του. Ο Homo sapiens ήταν το μόνο πλάσμα που είχε

συνείδηση της δικής του θνητότητας. Η επιστημονική και τεχνολογική πρόοδος προέκυψε από αυτόν τον αγώνα ενάντια στο θάνατο, καθώς γυμνοί, χωρίς νύχια, χωρίς κυνόδοντες άνθρωποι κατασκεύαζαν εργαλεία για να ξεπεράσουν την έλλειψη φυσικής άμυνας.

Μέσα σε αυτό το τρομερό σχολείο εμπειρίας, ο Θεός μεταμόρφωσε την ανθρωπότητα και μέσα από αυτό μεταμόρφωσε την ίδια τη φύση. Ο Θεός εκπαιδεύει την ανθρωπότητα με τη δική της εμπειρία. Είναι ο Βασιλιάς, που δεν κάνει τα πάντα μόνο για την ανθρωπότητα, αλλά και μέσω της ανθρωπότητας. Ο Δημιουργός, μέσω των ανθρώπων αναπλάθει τον κόσμο. Μέσα από το έργο της Ανάστασης των νεκρών, η ανθρωπότητα, ως ελεύθερο ον, δένεται ελεύθερα με τον Θεό με αγάπη. Η φύση, στο όραμα του Φεντόροβιτς, είναι τυφλή και άσκοπη, αλλά οι άνθρωποι είναι σκόπιμοι και ορθολογικοί. Ο σκληρός αγώνας ενάντια στον θάνατο εκπαιδεύει και αγιάζει την ανθρωπότητα, μετατρέποντας τους πόθους σε αγάπη, κάνοντας τους ανθρώπους πλήρως συνεργάτες με τον Θεό. Η φύση μέσα μας αρχίζει όχι μόνο να αναγνωρίζει τον εαυτό της, αλλά και να κατευθύνεται. Με αυτόν τον τρόπο, ο Θεός προετοιμάζει τους ανθρώπους για τον τρίτο μεγάλο ρόλο τους, να γίνουν κυβερνήτες του σύμπαντος, ρυθμίζοντας και ανανεώνοντας τις δυνάμεις της φύσης.

Ο Χριστός χρησιμεύει ως παράδειγμα: ησύχασε τις θάλασσες, ηρέμησε τους ανέμους, θεράπευσε τους αρρώστους και ανέστησε τους νεκρούς. Επιπλέον, υποσχέθηκε ότι οι μαθητές του θα έκαναν ακόμη μεγαλύτερα έργα: «Σας λέω την αλήθεια, όποιος πιστεύει σε μένα θα κάνει ακόμη μεγαλύτερα έργα από αυτά, γιατί εγώ πηγαίνω στον Πατέρα» (Κατά Ιωάννην 14). Ξεπερνώντας το νόμο του θανάτου, που βασιλεύει σε όλη τη δημιουργία, ο Κύριος, διά των μαθητών του, επιτυγχάνει περισσότερα από την απλή ανάσταση των νεκρών, επιτυγχάνει ανατροπή του δαρβινικού αγώνα για επιβίωση που χαρακτηρίζει όλη τη ζωή.

[Διαβάστε ολόκληρη τη μελέτη εδώ](#)

PERMANENTLY_REMOVED